

Juryns motivering:

Ur barnets perspektiv berättar författaren om sorg och saknad, osäkerhet och obesvarade frågor. En röd ballong blir en liten systers symbol för att försöka förstå och vända det ofattbara till något trösterikt.

En röd ballong

Det märks att det börjar bli höst. Regnet smattrar häftigt mot taket och termometern visar att det är kyligt ute.

Spänt ligger jag och väntar på att resten av familjen ska storma in. För idag är det äntligen min dag. Förhoppningsvis kommer jag få den där Barbiedockan – Ellinor, min storasyster, vet ju precis vilken det är och om jag inte får den så vet hon säkert någon ännu finare, för hon kan sådant där min syster.

Men varför kommer de aldrig? Jag vrider mig irriterat bland de svettiga lakanen. De tassade ju ner för trappan för länge sedan! Utanför dörren hör jag plötsligt viskningar. Det låter som mamma och pappa. Mammans röst höjs ett snäpp.

”Ellinor, kan du komma?! Var håller hon hus?” fräser mamma irriterat.

”Hon är ju inte på sitt rum och badrummet är låst,” suckar pappa.

”Men vad fan, varför är det alldeles blött på golvet? Ellinor? Hallå?!

Öppna! ELLINOR!” Mamma är ursinnig.

Jag hör henne argt klampa in i sovrummet efter extranyckeln till badrummet. Härligt att min födelsedag börjar med bråk. En klump formas i min mage och med ens önskar jag att det inte var jag som fyllde år.

Nyckeln vrids om – sedan är det tyst en lång stund, innan ett gällt skrik skär genom mäg och ben. Aldrig har jag hört något liknande. Huden knottras på mina armar och jag vet att jag inte borde men jag öppnar ändå dörren till mitt rum. Hallgolvet är alldeles blött och dörren till badrummet står på vid gavel. Pappa håller för munnen, ansiktet är nästintill grönt. Mamma har

sjunkit ner på knä. Jag ser inte in i badrummet men golvet är vått av rosa vatten som luktar konstigt.

”Mamma? Vad händer?” Jag går närmare badrummet. Mammans huvud vänds mot mig, ansiktet är vått av tårar.

”NEJ”, skriker hon och puttar in mig i mitt rum. Jag far i golvet med en smäll och mina ögon fylls av arga tårar. Man får faktiskt inte puttats, särskilt inte om någon fyller år. Ilsket smäller jag igen dörren och slänger mig på sängen. Pappa öppnar genast dörren igen.

”Klä på dig vi ska åka till sjukhuset strax”. Pappa är stressad.

”Min födelsedag då?” muttrar jag.

”Jag vet älskling men...”

”Ni väljer Ellinor före mig!”

”Nej gumman det gör vi inte men hon är väldigt sjuk.”

”Ja, jag vet! Jag har fått höra det i ett års tid nu, men en förkylning går väl över?”

”Hon är inte förkyld.”

”Vad är hon då?!” Skriker jag.

Sirener hörs utanför fönstret. Två ambulanssköterskor rusar upp för trappan med en orange bår mellan sig. Pappa skjuter igen min dörr med en smäll. En kort stund senare åker ambulansen sin väg.

”Kommer du?” Pappas röst är svag. Jag vill skrika och slå på allt och alla. Även om jag är liten och inte förstår allt, förstår jag att någonting är väldigt, väldigt fel.

Det regnar fortfarande när vi kommer ut så jag får sätta på mig den rosa regnkappan och de gula, fula gummistövlarna jag ärvt av Ellinor.

Mitt emot vårt hus leker en hord av barn. Jag vågar inte fråga pappa om jag får leka med dem istället för att följa med honom.

”Heeej!” Skriker Milla, min allra bästa vän.

”Hej”, ler jag och tillägger att vi måste åka iväg en stund. Först suckar Milla men sedan ler hon så att den stora tandgluggen längst fram i munnen syns tydligt.

”Vänta”, hon rusar in och kommer ut med en röd, heliumballong. ”Du får den, för du fyller ju år idag.”

”Tack!” utbrister jag förtjust. Pappa lyfter bryskt in mig i bilen.

”Aj”, jag blänger på honom.

”Förlåt, men...”

Jag slutar lyssna och sjunker in i min alldeles egna fantasivärld. Vuxna är så himla jobbiga ibland och de håller aldrig vad de lovar heller. Vi skulle ju till exempel äta på restaurang idag, men det lär knappast bli av.

Bilen far fram genom staden i rallyfart. Mamma har alltid sagt att pappa kör som en däre och att han kan hamna i fängelse. Jag som trodde att man bara kunde hamna där om man stulit något, men så är det tydligen inte.

”Nu är vi framme”, pappa pustar ut. Vattenpölar på parkeringen ser inbjudande ut. Jag skuttar upp och ner i dem så att smutsvattnet stänker åt alla håll. Sådant där som vuxna inte alls roas av.

”Kom nu”, pappa lyfter upp mig på sina axlar fastän jag är alldeles för stor för sådant. Han bryr sig inte om mina protester. Den röda ballongen med svart snöre får följa med. Stenhårt håller jag i den så att den inte ska blåsa iväg. För den ska med! Ellinor kommer säkert tycka om den och bli avundsjuk.

Vi kliver in i en kritvit korridor. Doften av handsprit ligger tät i luften. Människor med rockar, plasthandskar och munskydd skyndar förbi i korridoren. Det piper och susar från olika maskiner, klappar av träskor och klirrar från nyckelknippor. Jag gillar inte det här stället alls, det känns så

allvarligt på något sätt. Pappa bär mig längs oändliga korridorer som ser precis likadana ut. Hans stora händer är svettiga och han är någon helt annanstans, hur mycket jag än försöker fånga hans uppmärksamhet.

Till sist kommer vi fram till ett stort, förgätmigejblått rum. Där är mamma och Ellinor. Min syster ligger i en säng med massor av filtar och slangar – det ser riktigt otäckt ut. Dessutom är hon alldeles blå om läpparna och snövit i ansiktet. Mamma faller ihop i pappas famn. En sjuksköterska tar mig i hand och säger att min ballong är fin. Sedan presenterar hon sig för pappa, namnet är konstigt men jag tror att det börjar på A. Två andra sjuksköterskor kommer in i rummet, de tar med sig mamma och pappa för att prata om något som små barn inte ska höra. Det är i alla fall det mamma och pappa säger till mig.

A stannar kvar och pratar med mig. Hon försöker vara rolig men det funkar inte för hon har vuxenhumor. Jag berättar att jag fyller år och hon gratulerar mig. Efter en stund går hon sin väg och när hon kommer tillbaka har hon med sig en Piggelin till mig. Nu gillar jag henne även fast hon har vuxenhumor.

”Ellinor ska få min ballong när hon vaknar. Även fast man fyller år måste man vara snäll mot sjuka har mamma sagt”, säger jag nöjt.

”Ja, det måste man. Din mamma är smart hon”. A ler lite snett.

Plötsligt börjar en maskin blinka och pipa och massor av läkare och sjuksköterskor kommer inrusande, tätt följt av mamma och pappa. A leder ut mig ur rummet och säger att vi ska gå en sväng. Med ett fast grepp om min hand vandrar vi genom avdelningen och fortsätter ut genom entrén. Nu duggregnar det bara utomhus. Tanter och farbröder står och röker. Ett barn yngre är jag, leker med mördarsniglar medan morfadern pratar i telefon.

”Varför pep det därinne?” Jag blickar upp mot A.

”För att din systems hjärta slutade slå”, A sjunker ner i höjd med mig.

”Vad händer då?”

”Man dör.”

”Är det som i Bröderna Lejonhjärta – att man hamnar på en bättre plats?”

”Mm”, A ler lite sorgset.

”Om jag släpper min ballong, flyger den till Nangijala då?”

”Kanske det.”

Jag släpper taget om ballongen och ser hur den långsamt svävar iväg. Kanske kommer den hamna i en vacker dalgång, fylld till bredden av körsbärsblommor och guldigt ljus från en sol som aldrig går ner.

Hanna Lenart (Hederspris Novellpriset 2020)